

Philippe Delaveau

Elégia
(Elégie)

A zöld folyó, az idő, a vágyakozás távozzon tőlünk el.
Kik vagyunk mi, akik nem tudjuk megőrizni
Mindezek ízét, a túlzottan is gyorsan menekülő
Kékséget, valamint a fák esőt követő zokogását?
Még az emlék is szorong a ketrecében,
Az égen aprócska zárat nyit ugyan,
Sebezve a kezet, mi megállíthatná,
Mikor is az emlékezet, makacs madárként kijelenti, nem tudom, ki vagy.
Hóesés napja, meggörnyedt sziluett, magány.
— A fájdalomban miféle testvér azonosul velünk?
Háta görnyedjen meg, és nyerd el a Hold pusztaságát,
A súlyos, sötétlő erdőt, mikor is véget ér az év.
Üres a szájüreg.
A nyelv nem használja ki lehetőségeit.
Hova tűnnek a szavak, a mondatok, miközben alszol?
Hova tűnnek a nyelv által belakott szigetek, szóképek az ébredéskor?
Nem tudod, ki lakik benned, és ki az, aki meggátol mindenben.
Ha az idő paripa lenne, talán képes lennél könnyörögni,
A kezed a nyakának simaságát érintené ott, a sörény alatt,
Így tekintete nem félne az ismeretlentől.
Ki beszélhet mennyei rétekről, miközben minden vándorol?
Az idő éget minket.
A víz nyugtalanul kering szívünkben.
A hamuvá lett madár a fészkére repül.
Milyen is a szerelem?
Belsősegeid táplálják a tolvajokat.
A félelmed zaja pedig megnevelteti az ellenséget.

Petőcz András fordítása

Philippe Delaveau (Párizs, 1950-), francia költő